

Sygn. akt III AUa 185/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2017 r. w Ł.

sprawy **E. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

przy udziale zainteresowanego H. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)w T.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 19 listopada 2015 r. sygn. akt V U 6482/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. na rzecz E. K. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 185/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że E. K. nie podlega od dnia 25 lutego 2014 roku jako pracownik ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek H. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w T.

Od powyższej decyzji złożyła w dniu 27 października 2014 roku odwołanie E. K..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego płatnika składek H. K..

Zainteresowany przyłączył się do odwołania wnioskodawczyni.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że E. K. jako pracownik u zainteresowanego H. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w T. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia 25 lutego 2014 roku oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz E. K. koszty zastępstwa procesowego.

Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji za podstawę orzeczenia przyjął następujące ustalenia faktyczne.

Firma (...) w T.. należąca do H. K. zajmuje się wykonywaniem termoizolacji i pokryć dachowych. Firma wykonuje prace na terenie całej Polski.

W dniu 25 lutego 2014 roku właściciel firmy (...) zawarł z E. K. umowę o pracę na czas nieokreślony w systemie zadaniowego czasu pracy w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu na stanowisku specjalisty administracyjno-biurowego za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2.500 złotych brutto.

Przed zatrudnieniem u H. K. wnioskodawczynie pracowała zawodowo od 2006 roku na stanowiskach pracownika biurowego – referenta, kreatora logistyki, asystenta sprzedaży, sekretarki, sprzedawcy i zastępcy kierownika. W ramach zatrudnienia już wcześniej w okresie od 13 kwietnia 2012 roku do 31 lipca 2012 roku pracowała w firmie (...) na stanowisku sekretarki. Wnioskodawczynie jest córką H. K.. Pod koniec lutego 2014 roku ojciec zatrudnił ją ponownie na $\frac{3}{4}$ etatu, albowiem w jego firmie potrzebny był pracownik do wykonywania prac administracyjno-biurowych.

E. K. rozpoczęła pracę w firmie (...) od dnia 25 lutego 2014 roku. Do jej obowiązków należała segregacja i archiwizacja dokumentów pracowniczych, umawianie klientów, wysyłanie maili, obsługa rachunku bankowego firmy przez internet, prowadzenie statystyk i baz danych, wystawianie faktur, rezerwowanie dla pracowników noclegów, przekazywanie im potwierdzenia rezerwacji, kserowanie dokumentów, ubezpieczanie pojazdów należących do spółki itp.

W trakcie zatrudnienia w firmie (...) wnioskodawczynie pracowała jednocześnie w firmie (...) S.A. w G. oddziale w K. na stanowisku zastępcy kierownika sklepu odzieżowego. W firmie tej pracowała w systemie zmianowym 12 godzinnym, w związku z czym miała dużo wolnych dni pracy. Wnioskodawczynie godziła pracę w firmie (...) z pracą w firmie (...). Część prac związanych z zatrudnieniem w firmie (...) wnioskodawczynie wykonywała w K.. Do prac tych należało m.in. odczytywanie i wysyłanie maili, obsługa konta bankowego internetowego spółki oraz umawianie klientów przez telefon. W siedzibie firmy (...) w T. wnioskodawczynie zajmowała się archiwizacją i segregacją dokumentów pracowniczych, wystawianiem faktur, wypłacaniem wynagrodzeń dla pracowników itp.

H. K. zatrudniając wnioskodawczynię wiedział, że pracuje ona jednocześnie w innej firmie, dlatego zatrudnił ją w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu i w zadaniowym systemie pracy. O zatrudnieniu wnioskodawczynie w firmie (...) została także poinformowana A. C. – kierownik oddziału firmy (...) w K..

Wnioskodawczynie miała uprawnienia do obsługi rachunku (...) spółki (...) w T., w tym pełne poziomy uprawnień w zakresie kanale I. i kanale C. - (...)/ (...).

H. K. miał wystarczające środki finansowe, aby zatrudnić wnioskodawczynię. W 2013 roku jego przychód z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wyniósł 631.026,40 złotych, koszty uzyskania przychodu 409.482,45 złotych, a dochód 221.543,95 złotych.

E. K. była zdolna do wykonywania pracy na stanowisku specjalisty administracyjno-biurowego.

Na potrzeby zatrudnienia w firmie (...) wnioskodawczynie przeszła w dniu 25 lutego 2014 roku wstępne szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

Wnioskodawczyni podpisała listy płac za miesiące luty, marzec i kwiecień, maj i czerwiec 2014 roku. Firma (...) wypłaciła wnioskodawczyni wynagrodzenie w wysokości wynikającej z umowy o pracę za, a także wynagrodzenie chorobowe za pierwsze 33 dni niezdolności do pracy.

W chwili zatrudnienia w firmie (...) wnioskodawczyni nie była w ciąży. W ciążę zaszła pod koniec kwietnia 2014 roku. Od dnia 6 maja 2014 roku E. K. stała się niezdolna do pracy z powodu ciąży. Na zwolnieniu lekarskim wnioskodawczyni przebywała nieprzerwanie do dnia urodzenia dziecka, tj. do 17 stycznia 2015 roku. Wnioskodawczyni ma zamiar powrócić do pracy w firmie (...), albowiem przeprowadziła się na stałe z K. do T. a jej umowa o pracę (...) S.A. w G. oddziale w K. ustała.

H. K. dokonał zgłoszenia E. K. do ubezpieczeń społecznych.

W kwietniu 2014 roku H. K. zatrudnił 9 pracowników.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów w postaci umowy o pracę, list płac, karty szkolenia wstępnego w dziedzinie bhp, zaświadczenia o zdolności do wykonywania pracy na stanowisku specjalisty administracyjno-biurowego, korespondencji mailowej, listy osób uprawnionych do rachunku, informacji dotyczących wysokości dochodów zainteresowanego, harmonogramu czasu pracy wnioskodawczyni w firmie (...), a także na podstawie zeznań świadków, zainteresowanego i zeznań wnioskodawczyni.

Zeznania te Sąd Okręgowy ocenił jako spójne, jasne i logiczne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. W związku z tym Sąd uznał, że zeznania te są wiarygodne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie.

Mając na uwadze, że zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy Sąd I instancji oddalił wniosek pełnomocnika skarżącego o przesłuchanie w charakterze świadka M. G., który to wniosek został zgłoszony po upływie terminu na zgłoszenie wniosków dowodowych, wyznaczonego na rozprawie w dniu 19 maja 2015 roku.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy, powołując się na przepisy art. 6 ust. 1 pkt.1 i art. 13 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 22 kp stwierdził, że odwołanie ubezpieczonej E. K. zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Sądu Okręgowego poczynione w sprawie ustalenia nie uzasadniają twierdzenie, iż zakwestionowana przez ZUS umowa o pracę pomiędzy wnioskodawczynią a płatnikiem została zawarta dla pozorów, to jest bez zamiaru realizacji obowiązków z niej wynikających, a jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W ocenie Sądu meriti w przedmiotowej sprawie umowa o pracę zawarta w dniu 25 lutego 2014 roku pomiędzy E. K. i H. K. nie została zawarta jedynie w celu uzyskania świadczeń przysługujących pracownikowi z tytułu ubezpieczenia społecznego. Celem tym, w świetle materiału dowodowego sprawy, było świadczenie przez wnioskodawczynię pracy na rzecz pracodawcy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż E. K. jako pracownik wykonywała obowiązki, a jej pracodawca świadczoną przez nią pracę przyjmował. H. K. uzasadnił, dlaczego zatrudnił wnioskodawczynię. Zatrudnił ją, albowiem w jego firmie potrzebny był zaufany pracownik do wykonywania prac administracyjno-biurowych. Ponadto wnioskodawczyni już wcześniej pracowała w firmie (...) na stanowisku sekretarki i miała odpowiednie kwalifikacje do wykonywania tej pracy.

Jak wynika z zeznań świadków B. K., P. J., M. M., A. C. oraz S. N., zainteresowanego H. K. oraz zeznań samej wnioskodawczyni, E. K. pracę faktycznie wykonywała, a za wykonywaną pracę pracodawca wypłacał jej wynagrodzenie. Fakt świadczenia przez zainteresowaną pracy potwierdzają również znajdujące się w aktach ZUS i dokumenty w postaci kart płac oraz korespondencji mailowej. Zeznania powyższe potwierdza także lista osób uprawnionych do rachunku spółki (...), z których wynika, że wnioskodawczyni posiadała pełne poziomy uprawnień w zakresie kanale I. i kanale C. - (...)/ (...).

Zdaniem Sądu I instancji, nie można także uznać, że o zawarciu umowy o pracę w celu obejścia przepisów ubezpieczeniowych świadczy to, iż w okresie korzystania przez wnioskodawczynię ze zwolnienia lekarskiego pracodawca, zatrudnił innego pracownika na jej stanowisko, ale pracownik ten stał się też niezdolny do pracy. To, czy zatrudniać pracowników, jakich i na jakich stanowiskach pozostawione jest bowiem swobodnej decyzji pracodawcy, albowiem to on ponosi ryzyko prowadzenia zakładu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego E. K. miała wystarczające kwalifikacje do wykonywania powierzonego jej stanowiska. Wnioskodawczyni posiada wykształcenie wyższe. W 2011 roku ukończyła studia pedagogiczne. Ponadto ukończyła kurs komputerowy obsługi pakietu biurowego M. (...) (W., E., P. (...), O., One N.) oraz systemu W. (...) oraz kursy „Komunikacja w organizacji” i (...) stresem”. Wnioskodawczyni posiada także prawo jazdy kategorii B”. Dodać należy, iż przed zatrudnieniem u H. K. w 2014 roku wnioskodawczyni pracowała zawodowo już od 2006 roku na stanowiskach pracownika biurowego – referenta, kreatora logistyki, asystenta sprzedaży, sekretarki, sprzedawcy i zastępcy kierownika.

Do tego pracodawca miał wystarczające środki finansowe, aby zatrudnić zainteresowaną. Niezależnie od tego stwierdzić należy, iż zakres wymaganych od osoby ubiegającej się o zatrudnienie kwalifikacji, jak również ocena przydatności danej osoby do zajmowania określonego stanowiska jest suwerenną decyzją pracodawcy. To on przecież ponosi ryzyko i konsekwencje właściwego doboru pracowników.

Właściwie jedynym argumentem mogącym świadczyć o zawarciu umowy w celu obejścia przepisów prawa jest to, że wnioskodawczyni dwa miesiące po zawarciu kwestionowanej przez ZUS umowy o pracę zaszła w ciążę. Obowiązujące przepisy nie zakazują świadczenia pracy przez kobiety w ciąży. Nadto stanowisko prezentowane przez ZUS prowadziłyby w praktyce do wprowadzenia zakazu zatrudniania ciężarnych kobiet, a to byłoby sprzeczne z podstawową zasadą prawa pracy, określoną w art. 11³ k.p., wprowadzającą zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji w stosunkach pracy.

Ponadto, jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 stycznia 2005 roku, II UK 141/04, OSNP 2005/15/235 nie można przypisać celu obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.) stronom umowy o pracę, na której podstawie rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy. Jak bowiem zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego wyroku, skoro art. 6 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi o obowiązkowym ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym pracowników, czyli – stosownie do art. 2 k.p. – osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, a nie tych, które tylko umowę o pracę zawarły, to obejściem prawa w świetle tego przepisu jest zamiar nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego bez rzeczywistego wykonywania umowy o pracę. Podobne stanowisko zawarte zostało w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 roku, II UK 211/07 LEX nr 863994, a także wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 roku, I UK 32/05, M.P.Pr. (...).

Sąd Okręgowy stwierdził, że nie można też uznać, by umowa o pracę pomiędzy wnioskodawczynią a H. K. zawarta została jedynie dla pozorów. O pozorności danej umowy decydują okoliczności wynikające z art. 83 § 1 k.c., a te muszą występować w czasie składania przez strony oświadczeń woli. Czynność prawna pozorna charakteryzuje się trzema elementami, które muszą wystąpić łącznie: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli, albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli. Aby jednak uznać czynność prawną za pozorną występować musi także i taka przesłanka, że adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na złożenie tego oświadczenia jedynie dla pozorów. We wskazanym wyżej wyroku z dnia 5 października 2005 roku w sprawie I UK 32/05 Sąd Najwyższy wskazał, że „wady oświadczenia woli dotyczące umowy o pracę, nawet powodujące jej nieważność, nie skutkują w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W tych stosunkach prawną

doniosłość ma jedynie zamiar obejścia prawa przez fikcyjne (pozorne) zawarcie umowy, takie, które nie wiąże się ze świadczeniem pracy, a dokonanie zgłoszenia do ubezpieczenia następuje pod pozorem zatrudnienia”. A zatem w warunkach, kiedy po zawarciu umowy o pracę (złożeniu oświadczeń woli) pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował, nie można mówić o pozorności złożonych oświadczeń woli zawarcia umowy o pracę.

O pozorności umowy o pracę z dnia 25 lutego 2014 roku nie może również świadczyć okoliczność, że w trakcie zatrudnienia w spółce (...) w T. wnioskodawczyni pracowała jednocześnie w firmie (...) S.A. w G. oddziale w K. na stanowisku zastępcy kierownika sklepu odzieżowego. Jak wykazało bowiem przeprowadzone postępowanie dowodowe w firmie tej wnioskodawczyni pracowała w systemie zmianowym 12 godzinnym, w związku z czym miała dużo wolnych dni pracy. Wnioskodawczyni godziła pracę w firmie (...) z pracą w firmie (...), albowiem część prac związanych z zatrudnieniem w firmie (...) wnioskodawczyni wykonywała w K.. Do prac tych należało m.in. odczytywanie i wysyłanie maili, obsługa konta bankowego internetowego spółki oraz umawianie klientów przez telefon. W siedzibie firmy (...) w T. wnioskodawczyni zajmowała się archiwizacją i segregacją dokumentów pracowniczych, wystawianiem faktur, wypłacaniem wynagrodzeń dla pracowników itp. Dodać należy, iż H. K. zatrudniając wnioskodawczynię wiedział, że pracuje ona jednocześnie w innej firmie i dlatego zatrudnił ją w wymiarze ¾ etatu i w zadaniowym systemie pracy. O zatrudnieniu wnioskodawczyni w firmie (...) została także poinformowana A. C. – kierownik oddziału firmy (...) w K..

Z tych też względów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak wskazano wyżej. Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. oraz przepisów § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490 ze zm.).

Organ rentowy apelacją zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 listopada 2015 roku zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

- art. 233 §1 k.p.c. poprzez błędną - niezgodną z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz prawidłowego wnioskowania ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie i uznanie, że wnioskodawczyni faktycznie wykonywała rozpoczętą z dniem 25 lutego 2014r. pracę z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek - H. K., podczas gdy materiał dowodowy oceniony przez przyzmat zasad logicznego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego nie pozwala na sformułowanie takiego wniosku, natomiast świadczy o tym, iż działania podjęte przez wnioskodawczynię oraz płatnika składek miały na celu stworzenie pozoru wykonywania pracy w ramach stosunku pracy;

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 1 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015r., poz. 121, ze zm.) poprzez ustalenie, że wnioskodawczyni podlega od dnia 25 lutego 2014r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek - H. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), podczas gdy wnioskodawczyni nie podlega ubezpieczeniom społecznym, bowiem faktycznie nie wykonywała pracy;

- art. 22 §1 Kodeksu pracy poprzez uznanie, że doszło do wykonania pracy przez wnioskodawczynię (pracownika) na rzecz zainteresowanego (pracodawcy), w warunkach podporządkowania pracowniczego, w miejscu i czasie wskazanym przez zainteresowanego, za którą wnioskodawczyni otrzymywała należne jej wynagrodzenie za pracę, podczas gdy wnioskodawczynię i zainteresowanego nie łączył stosunek pracy, gdyż nie realizowali oni podstawowych elementów stosunku pracy, zaś ewentualne czynności świadczone przez wnioskodawczynię dla H. K. były jedynie

doraźną pomocą udzielaną bliskiej osobie, tj. ojcu przez córkę, z którym pozostawała we wspólnym gospodarstwie domowym.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że wyrok Sądu I instancji jest nie do przyjęcia, gdyż został wydany w oparciu o ustalenia, które pozostają w sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy, wydając zaskarżony wyrok, naruszył podstawowe reguły oceny dowodów, a więc zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz prawidłowego wnioskowania.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, iż w ocenie apelującego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje rzeczowych podstaw do ustalenia, że wnioskodawczyni w spornym okresie wykonywała na rzecz płatnika składek pracę w ramach stosunku pracy, będącą realizacją jej obowiązków zgodnie z formalnie zawartą przez strony umową o pracę. Wnioskodawczyni nie wykazała żadnymi przekonującymi dowodami, aby podejmowane przez nią działania w istocie odpowiadały definicji stosunku pracy zawartej w art. 22 Kodeksu pracy. Za ogólnikowe, niepełne, a w każdym razie nie potwierdzające rzeczywistego wykonywania przez wnioskodawczynię pracy w ramach stosunku pracy nawiązanego od dnia 25 lutego 2014r. należy uznać, w ocenie apelującego, dopuszczone przez Sąd Okręgowy jako dowód w sprawie zeznań świadków: B. K., P. J., M. M., A. C. i S. N.. Z zeznań świadków wynika jedynie, że wnioskodawczyni wykonywała pewne czynności na rzecz ojca, jednakże nie w ramach reżimu pracowniczego. Reasumując, organ rentowy doszedł do przekonania, iż wnioskodawczyni nie podlega od dnia 25 lutego 2014r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia jako pracownik u płatnika składek - H. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), bowiem faktycznie tej pracy nie wykonywała, nie realizując elementów stosunku pracy z art. 22 k.p., a jedynie stworzyła sytuację do objęcia jej tytułem do ubezpieczeń społecznych (od wysokiej podstawy wymiaru z dwóch tytułów) - przy pomocy zeznań świadków i przedłożonych dokumentów upozorowała wykonywanie zatrudnienia w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego pełnomocnik odwołującej wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza całokształtu materiału dowodowego sprawy uprawnia do przyjęcia, że Sąd pierwszej instancji dokonał w rozpoznawanej sprawie niewadliwych i wystarczających do merytorycznego orzekania ustaleń faktycznych i trafnie zastosował przepisy prawa materialnego. Sąd drugiej instancji ustalony stan faktyczny podziela i przyjmuje za własny dla potrzeb rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu obrazy prawa procesowego art.233 k.p.c. Sąd Apelacyjny uznaje, iż nie jest on zasadny. Z treści tego zarzutu, wynika bowiem, że w istocie nie wyszedł on poza sferę, bezzasadnej polemiki z ustaleniami sądu pierwszej instancji. A. formułując podniesiony zarzut, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wskazuje wprawdzie z których to okoliczności wywodzi swoje racje to jednak przedstawia jedynie swój alternatywny pogląd co do oceny materiału dowodowego i w oparciu o nie formułuje domniemanie wskazujące, że jednak w tych okolicznościach sprawy można bronić tezy, że umowa o pracę była umową pozorną. Już taka konstrukcja zarzutu, nie mogła doprowadzić do oczekiwanej przez skarżącego zmiany ustaleń faktycznych. Podstawowym obowiązkiem sądu w ramach rozpoznania przedstawionej sprawy jest ustalenie stanu faktycznego, w oparciu o który może dojść do zastosowania prawa materialnego, a w ramach ustalania stanu faktycznego, rolą sędziowskiego wymiaru sprawiedliwości jest obowiązek i prawo oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Granice swobodnej oceny dowodów, wyznaczają w szczególności obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych (zgodnych z zasadami logicznego rozumowania), ramy proceduralne (ocena dowodów musi respektować pewne warunki określone przez prawo procesowe, w szczególności

art.227-234 k.p.c.), poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosownie prawa. Jak z powyższego wynika, przy ocenie materiału dowodowego jest miejsce także na domniemania faktyczne (art.231 k.p.c.) ale nie mogą one stanowić wyłącznej podstawy wyprowadzania wniosków. W konsekwencji zarzut obrazy art.233§1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu własnych korzystnych dla apelującego ustaleń stanu faktycznego wyprowadzanych z subiektywnie odczuwanego przekonania, że przy przyjęciu danego niespornego faktu tj. istnienia bliskiego pokrewieństwa między wnioskodawczynią i pracodawcą oraz zajścia w ciążę przez odwołującą po dwóch miesiącach od zawarcia spornej umowy o pracę i skorzystania od 6 maja 2014r. z zasiłku chorobowego, implikuje to dalszą interpretację dowodów zmierzającą do pozorności umowy o pracę. Dla skuteczności postawionego zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów konieczne jest wykazanie, poprzez odwołanie się do skonkretyzowanych dowodów, że sąd pierwszej instancji dokonując oceny w sposób rażący naruszył wskazane powyżej dyrektywy oceny. Nie wystarczy w tym zakresie wykazanie, iż w oparciu o zebrany materiał dowodowy istnieje możliwość zbudowania alternatywnego, równie poprawnego (co do dyrektyw oceny) stanu faktycznego do tego zbudowanego przez sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji nie może bowiem, bez stwierdzenia rażącego naruszenia reguł oceny dowodów, ingerować w ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku. W okolicznościach niniejszej sprawy sąd pierwszej instancji, budując stan faktyczny, dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wskazał, na których dowodach się oparł czyniąc ustalenia i dlaczego. Ustalił okoliczności poprzedzające zatrudnienie, wyjaśniając okoliczności w jakich doszło do zawarcia umowy oraz motyw, którymi kierowały się strony. Ustalił także możliwości ekonomiczne pracodawcy, co do możliwości zatrudnienia kolejnego pracownika na umowę o pracę. Nadto sąd pierwszej instancji zbadał kwestię faktycznego wykonywania umowy, wszechstronne analizując materiał dowodowy tak aktowy jak i osobowy i na tej podstawie wywiódł jednoznacznie, że sporna umowa o pracę była realizowana. Sąd Okręgowy wskazywał, iż ubezpieczona podejmując pracę od 25 lutego 2014r. nie była w ciąży, w ciążę zaszła w kwietniu 2014r. oraz podkreślał, iż wobec okoliczności, iż wnioskodawczyni już wcześniej była zatrudniona w firmie (...), miała wiedzę o działaniu firmy, była do tej pracy przygotowana. Także kwestia trwającego w dacie zawierania spornej umowy o pracę stosunku pracy między odwołującą a firmą (...) w K. została przez Sąd Okręgowy wyjaśniona. Sąd Okręgowy podkreślił, iż w firmie tej wnioskodawczyni pracowała w systemie zmianowym 12 godzinnym, w związku z czym miała dużo wolnych dni pracy, nadto część prac związanych z zatrudnieniem w firmie (...) (gdzie zatrudniona była w wymiarze ¾ etatu) takich jak odczytywanie i wysyłanie maili, obsługa konta bankowego internetowego spółki oraz umawianie klientów przez telefon, wykonywała w K.. O zatrudnieniu wnioskodawczyni w firmie (...) została także poinformowana A. C. – kierownik oddziału firmy (...) w K..

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż ubezpieczona jako pracownik wykonywała swe umówione obowiązki a H. K. jako pracodawca świadczoną pracę przyjmował. Fakt świadczenia pracy przez wnioskodawczynię w spornym okresie potwierdzają zeznania świadków oraz zeznania pracodawcy i samej odwołującej, nadto dokumenty w postaci kart płac oraz korespondencji mailowej jak też lista osób uprawnionych do rachunku spółki (...), z których wynika, że wnioskodawczyni posiadała pełne poziomy uprawnienia.

Zatem przy akceptacji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji w zakresie faktu, że strony zawarły umowę o pracę, która była wykonywana w warunkach pracowniczego podporządkowania, zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 22 kp jest oczywiście bezzasadny. Istnienie ważnego stosunku pracy w rozumieniu art. 22 § 1 KP w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 121) przesądza o tym, iż ubezpieczona na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy jako pracownik obowiązkowo podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Stosownie do regulacji art. 11 ust. 1 oraz 12 ust. 1 ustawy pracownik podlegający obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlega także obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu (art. 11 ust. 1) i wypadkowemu (12 ust. 1). W myśl art. 13 ustawy pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia nawiązania stosunku pracy (w tym przypadku 1 sierpnia 2013 r.) do dnia ustania tego stosunku.

W związku z powyższym, kierując się wskazaną argumentacją, nie dzieląc zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w drugiej Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r . w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804).